

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

3. marts 2020*

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i straffesager – rammeafgørelse 2002/584/RIA – den europæiske arrestordre – artikel 2, stk. 2 – fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre – ingen kontrol af dobbelt strafbarhed – betingelser – lovovertrædelse, der i den udstedende medlemsstat kan straffes med frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år – ændring af den udstedende medlemsstats straffelov, der er foretaget i perioden mellem tidspunktet for de faktiske omstændigheder og tidspunktet for udstedelse af den europæiske arrestordre – den affattelse af loven, som skal tages i betragtning ved efterprøvelsen af, om den maksimale straffegrænse på mindst tre år er overholdt«

I sag C-717/18,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af hof van beroep te Gent (appeldomstolen i Gent, Belgien) ved afgørelse af 7. november 2018, indgået til Domstolen den 15. november 2018, i en sag om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre udstedt mod

X,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, R. Silva de Lapuerta, afdelingsformændene J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, E. Regan, P.G. Xuereb, L.S. Rossi (refererende dommer) og I. Jarukaitis samt dommerne M. Ilešič, J. Malenovský, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, C. Toader, K. Jürimäe og C. Lycourgos,

generaladvokat: M. Bobek,

justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 16. september 2019,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Procureur-generaal ved I. De Tandt,
- X ved advocaten S. Bekaert og P. Bekaert samt ved abogado G. Boye,
- den belgiske regering ved C. Van Lul, C. Pochet og J.-C. Halleux, som befuldmægtigede,

* Processprog: nederlandsk.

- den spanske regering først ved M. Sampol Pucurull, derefter ved S. Centeno Huerta, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved S. Grünheid og R. Troosters, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 26. november 2019, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 2, stk. 2, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med fuldbyrdelsen i Belgien af en europæisk arrestordre udstedt af Audiencia Nacional (domstol i visse straffe-, forvaltnings- og arbejdsretlige sager, Spanien) mod X.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 Femte og sjette betragtning til rammeafgørelse 2002/584 har følgende ordlyd:
 - »(5) Den Europæiske Unions erklærede mål at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed har skabt et ønske om at afskaffe udlevering mellem medlemsstaterne og indføre en ordening for overgivelse mellem judicielle myndigheder. Endvidere vil indførelsen af en ny forenklet ordening for overgivelse af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning gøre det muligt at mindske den kompleksitet og den risiko for forsinkelser, der er en følge af de nuværende udleveringsprocedurer. De traditionelle samarbejdsrelationer, som hidtil har bestået mellem medlemsstaterne, bør erstattes med en ordening med fri bevægelighed for afgørelser på det strafferetlige område, både afgørelser før domsafsigelsen og endelige afgørelser, i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.
 - (6) Den europæiske arrestordre, som denne rammeafgørelse omhandler, er den første udmøntning på det strafferetlige område af princippet om gensidig anerkendelse, som Det Europæiske Råd har udråbt til en »hjørnesteen« i det retlige samarbejde.«
- 4 Denne rammeafgørelses artikel 2 med overskriften »Anvendelsesområde for den europæiske arrestordre« bestemmer:
 - »1. En europæisk arrestordre kan udstedes for forhold, der efter den udstedende medlemsstats lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tolv måneder eller, når der er idømt en straf eller pålagt en anden frihedsberøvende foranstaltning, for straffe af en varighed på mindst fire måneder.

2. Følgende lovovertrædelser som defineret i den udstedende medlemsstats lovgivning medfører fuldbyrdelse på grundlag af en europæisk arrestordre på de betingelser, der er fastsat i denne rammeafgørelse, og uden kontrol af dobbelt strafbarhed, hvis de i den udstedende medlemsstat kan straffes med frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år:

– [...]

– terrorisme

– [...]

[...]

4. For andre end de i stk. 2 nævnte lovovertrædelser kan overgivelse være betinget af, at de forhold, der ligger til grund for udstedelsen af en europæisk arrestordre, udgør en lovovertrædelse efter den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning, uanset gerningsindholdet eller den retlige beskrivelse af det.«

5. Rammeafgørelsens artikel 8 med overskriften »Den europæiske arrestordres indhold og form« bestemmer i stk. 1:

»Den europæiske arrestordre skal indeholde følgende oplysninger i overensstemmelse med formularen i bilaget:

[...]

f) den idømte straf, hvis der er tale om en endelig dom, eller den strafferamme, der er fastsat for den pågældende lovovertrædelse i loven i den udstedende medlemsstat

[...]«

6. Artikel 17, stk. 1, i afgørelse 2002/584 er affattet som følger:

»En europæisk arrestordre behandles og fuldbyrdes som hastesag.«

7. Bilaget til rammeafgørelsen indeholder formularen for den europæiske arrestordre. I formularens afsnit c) fastsættes, at »[s]traffens varighed« under afsnittets punkt 1 vedrører »[m]aksimal varighed af den frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning, der kan idømmes for lovovertrædelserne«, og ifølge dette afsnits punkt 2 »[varigheden] af den faktisk idømte frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning«.

8. I nævnte formulars afsnit e) med overskriften »Lovovertrædelser« fastsættes endvidere, at der gives oplysninger om de lovovertrædelser, som arrestordren »vedrører«, og navnlig en »[b]eskrivelse af de omstændigheder, under hvilke lovovertrædelserne er begået, herunder tidspunktet (dato og klokkeslæt), stedet og omfanget af den eftersøgte deltagelse i lovovertrædelserne eller lovovertrædelserne«.

Spansk ret

9. Artikel 578 i Código Penal (straffeloven) fastsatte i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen, en frihedsstraf på maksimalt to år for lovovertrædelser forherligelse af terrorisme og forhånelser af ofre herfor.

- 10 Den 30. marts 2015 blev denne lovs artikel 578 ændret, således at lovovertrædelsen nu straffes med en fængselsstraf på maksimalt tre år.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 11 Ved dom af 21. februar 2017 idømte Audiencia Nacional (domstol i visse straffe-, forvaltnings- og arbejdsretlige sager, Spanien) X den maksimale frihedsstraf på to år for gerninger, der var begået mellem den 1. januar 2012 og den 31. december 2013, og som bestod i lovovertrædelsen forherligelse af terrorisme og forhånelse af ofre herfor, der er fastsat i straffelovens artikel 578 i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for disse gerninger. Denne dom er blevet endelig, idet Tribunal Supremo (øverste domstol, Spanien) ved dom af 15. februar 2018 forkastede den appel, der var iværksat til prøvelse heraf.
- 12 Da X forlod Spanien og rejste til Belgien, udstedte Audiencia Nacional (domstol i visse straffe-, forvaltnings- og arbejdsretlige sager, Spanien) den 25. maj 2018 en europæisk arrestordre mod X, og den følgende 27. juni udstedte den en supplerende europæisk arrestordre for lovovertrædelsen »terrorismen« som omhandlet i artikel 2, stk. 2, andet led, i rammeafgørelse 2002/584 med henblik på fuldbyrdelsen af den straf, der var blevet idømt ved nævnte domstols dom af 21. februar 2017.
- 13 Med henblik på at efterprøve, om den omhandlede lovovertrædelse i overensstemmelse med artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 efter spansk ret kunne straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år og dermed gav anledning til en overgivelse uden kontrol af dobbelt strafbarhed, tog rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (retten i første instans i Oost-Vlaanderen, afdelingen i Gent, Belgien) i sin egenskab af fuldbyrdende juridisk myndighed hensyn til straffelovens artikel 578 i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen. Efter at have konstateret, at der ikke forelå dobbelt strafbarhed, afslog denne ret ved kendelse af 17. september 2018 at fuldbyrde den supplerende europæiske arrestordre af 27. juni 2018.
- 14 Procureur-generaal (anklagemyndigheden, Belgien) har kæret denne kendelse til hof van beroep te Gent (appeldomstolen i Gent, Belgien), som nærer tvivl om, hvilken affattelse af den udstedende medlemsstats lovgivning der er relevant med henblik på at tage stilling til, hvorvidt betingelsen om frihedsstraffens maksimale varighed på mindst tre år, der er fastsat i artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584, er opfyldt. Det er dens opfattelse, at henset til straffelovens artikel 578 i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen, var det med rette, at rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (retten i første instans i Oost-Vlaanderen, afdelingen i Gent) efterprøvede, om der forelå dobbelt strafbarhed, og afslog at fuldbyrde den supplerende europæiske arrestordre, eftersom straffelovens artikel 578 i nævnte affattelse fastsatte en fængselsstraf med en maksimal varighed på to år. Den har imidlertid anført, at såfremt den affattelse af artiklen, der skal tages i betragtning, er den affattelse, der var gældende på tidspunktet for udstedelsen af nævnte europæiske arrestordre, skal det fastslås, at det ikke var med rette, at rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (retten i første instans i Oost-Vlaanderen, afdelingen i Gent) efterprøvede, om der forelå dobbelt strafbarhed, og dermed afslog at fuldbyrde den europæiske arrestordre, eftersom nævnte artikel i sin nye affattelse nu fastsætter en fængselsstraf med en maksimal varighed på tre år.
- 15 På denne baggrund har hof van beroep te Gent (appeldomstolen i Gent) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Er det efter artikel 2, stk. 2, i [rammeafgørelse 2002/584], som gennemført i belgisk ret ved [lov af 19. december 2003 om den europæiske arrestordre (*Moniteur belge* af 22.12.2003, s. 60075)], tilladt, at den fuldbyrdende medlemsstat ved sin afgørelse af, om den heri omhandlede maksimale

straffegrænse på mindst tre år respekteres, henholder sig til den affattelse af straffeloven i den udstedende medlemsstat, der var gældende på tidspunktet for udstedelsen af den europæiske arrestordre?

- 2) Er det efter artikel 2, stk. 2, i [rammeafgørelse 2002/584], som gennemført i belgisk ret ved [nævnte lov af 19. december 2003], tilladt, at den fuldbyrdende medlemsstat ved sin afgørelse af, om den heri omhandlede maksimale straffegrænse på mindst tre år respekteres, henholder sig til en på tidspunktet for udstedelsen af den europæiske arrestordre gældende affattelse af straffeloven, som har skærpet straffen i forhold til den affattelse af straffeloven, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder?»

Om de præjudicielle spørgsmål

- 16 Med de præjudicielle spørgsmål, der skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed med henblik på at efterprøve, om den lovovertrædelse som defineret i den udstedende medlemsstats lovgivning, for hvilken der er blevet udstedt en europæisk arrestordre, i den udstedende medlemsstat straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år, skal tage hensyn til den udstedende medlemsstats lovgivning i den affattelse, der fandt anvendelse på de faktiske omstændigheder, der har givet anledning til den sag, hvorunder denne europæiske arrestordre er blevet udstedt, eller om den skal tage hensyn til den udstedende medlemsstats lovgivning i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for udstedelsen af nævnte europæiske arrestordre.
- 17 Med henblik på besvarelsen af disse spørgsmål bemærkes, at artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 medfører fuldbyrdelse på de betingelser, der er fastsat i denne rammeafgørelse, og uden kontrol af dobbelt strafbarhed, for de i denne bestemmelse opregnede lovovertrædelser som defineret i den udstedende medlemsstats lovgivning, hvis de i den udstedende medlemsstat kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år.
- 18 Det følger således af denne bestemmelse, at definitionen af disse lovovertrædelser og straffene herfor er den, der fremgår af lovgivningen i »den udstedende medlemsstat« (dom af 3.5.2007, *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, EU:C:2007:261, præmis 52).
- 19 Ordlyden af artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 præciserer imidlertid ikke, hvilken affattelse af denne lovgivning der skal tages i betragtning af den fuldbyrdende judicielle myndighed med henblik på at efterprøve, om den i denne bestemmelse fastsatte betingelse vedrørende den maksimale straffegrænse på mindst tre år er opfyldt, når denne lovgivning er blevet ændret mellem tidspunktet for de faktiske omstændigheder, der har givet anledning til den sag, hvorunder den europæiske arrestordre er blevet udstedt, og tidspunktet for udstedelsen, eller endog fuldbyrdelsen, af denne europæiske arrestordre.
- 20 I modsætning til, hvad den belgiske og den spanske regering samt Procureur-generaal (anklagemyndigheden) har gjort gældende, gør den omstændighed, at der i artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 anvendes præsens indikativ, det ikke muligt at konkludere, at den affattelse af den udstedende medlemsstats lovgivning, der skal tages i betragtning med henblik herpå, er den affattelse, der var gældende på tidspunktet for udstedelsen af den europæiske arrestordre. Som generaladvokaten har anført i punkt 33 og 42 i forslaget til afgørelse, er det nemlig dels normalt at anvende præsens indikativ i lovgivningen med henblik på at udtrykke en bestemmelses obligatoriske karakter, dels vedrører nævnte artikel 2, stk. 2, såvel europæiske arrestordrer, der er udstedt med henblik på strafforfølgning og dermed på et tidspunkt, hvor den pågældende lovovertrædelse endnu ikke er blevet straffet, som europæiske arrestordrer, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en

frihedsstraf. Der kan derfor ikke på baggrund af anvendelsen af præsens indikativ i denne bestemmelse udledes noget som helst holdepunkt med hensyn til, hvilken affattelse af den udstedende medlemsstats lovgivning der er relevant i forhold til betingelserne for at anvende nævnte bestemmelse.

- 21 På denne baggrund skal der i overensstemmelse med Domstolens faste praksis ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot tages hensyn til dens ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (dom af 19.12.2013, Koushkaki, C-84/12, EU:C:2013:862, præmis 34, af 16.11.2016, Hemming m.fl., C-316/15, EU:C:2016:879, præmis 27, og af 25.1.2017, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, præmis 30).
- 22 Hvad for det første angår den sammenhæng, hvori artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 indgår, bemærkes, at nævnte artikel 2, som anført i dens overskrift, fastlægger anvendelsesområdet for den europæiske arrestordre. Ifølge denne rammeafgørelses artikel 2, stk. 1, kan en europæisk arrestordre udstedes for forhold, der efter den udstedende medlemsstats lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tolv måneder eller, når der er idømt en straf eller pålagt en anden frihedsberøvende foranstaltning, for straffe af en varighed på mindst fire måneder. Så snart betingelsen for at udstede en europæisk arrestordre i nævnte artikel 2, stk. 1, der opstiller to alternativer, er opfyldt, fastsættes i artikel 2, stk. 2 og 4, således som generaladvokaten har anført i punkt 22 og 24 i forslaget til afgørelse, en sondring mellem lovovertrædelser, for hvilke den således udstedte europæiske arrestordre skal fuldbyrdes uden kontrol af dobbelt strafbarhed, og lovovertrædelser, for hvilke fuldbyrdelsen kan undergives en sådan kontrol.
- 23 Det fremgår imidlertid af ordlyden af samme artikels stk. 1, at for så vidt angår udstedelsen af en europæisk arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af en afgørelse om domfældelse, således som det er tilfældet i den foreliggende sag, kan varigheden på mindst fire måneder alene henvise til den straf, der konkret er blevet idømt ved denne afgørelse i overensstemmelse med den lovgivning i den udstedende medlemsstat, som fandt anvendelse på de faktiske omstændigheder, der har givet anledning til denne afgørelse, og ikke til den straf, der ville kunne have været idømt i medfør af den lovgivning i den udstedende medlemsstat, der fandt anvendelse på tidspunktet for udstedelsen af nævnte europæiske arrestordre.
- 24 Det kan ikke forholde sig anderledes med hensyn til fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre i henhold til artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584.
- 25 Indledningsvis ville en fortolkning, hvorefter den fuldbyrdende judicielle myndighed skulle tage hensyn til en lovgivning i den udstedende medlemsstat, der fandt anvendelse på et andet tidspunkt, alt efter om den efterprøver, om den europæiske arrestordre kunne udstedes i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1, eller om den europæiske arrestordre skal fuldbyrdes uden kontrol af dobbelt strafbarhed i henhold til rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, således være til skade for den sammenhængende anvendelse af disse to bestemmelser.
- 26 Den omstændighed, at artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 henviser til »forhold, der efter den udstedende medlemsstats lovgivning kan straffes«, mens rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, omtaler »lovovertrædelser[, som] i den udstedende medlemsstat kan straffes«, kan i modsætning til, hvad den belgiske og den spanske regering samt Procureur-generaal (anklagemyndigheden) har gjort gældende, ikke underbygge denne fortolkning. Uafhængigt af grunden til, at EU-lovgiver har vedtaget disse to formuleringer, gør forskellen mellem disse det nemlig ikke på nogen måde muligt at konkludere, at den affattelse af den udstedende medlemsstats lovgivning, som den fuldbyrdende judicielle myndighed skal tage i betragtning i forbindelse med nævnte rammeafgørelses artikel 2, stk. 2, skal være den lovgivning, der fandt anvendelse på tidspunktet for udstedelsen af den europæiske arrestordre.
- 27 I modsætning til, hvad Procureur-generaal (anklagemyndigheden) har gjort gældende i retsmødet for Domstolen, bemærkes ligeledes vedrørende artikel 2, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584, at denne bestemmelse ikke har nogen relevans med hensyn til fastlæggelsen af, hvilken affattelse af den

udstedende medlemsstats lovgivning der skal tages i betragtning med henblik på rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, og dette så meget desto mere, eftersom den alene henviser til den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning.

- 28 En fortolkning, hvorefter den affattelse af den udstedende medlemsstats lovgivning, som den fuldbyrdende judicielle myndighed skal tage i betragtning med henblik på artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584, er den affattelse, som fandt anvendelse på de faktiske omstændigheder, der har givet anledning til den sag, hvorunder den europæiske arrestordre er blevet udstedt, understøttes endvidere af rammeafgørelsens artikel 8. Denne bestemmelse fastsætter de oplysninger, der har til formål at tilvejebringe de formelle minimumsoplysninger, som er nødvendige for at gøre det muligt for de fuldbyrdende judicielle myndigheder hurtigt at efterkomme den europæiske arrestordre ved hurtigt at vedtage deres afgørelse om overgivelse (jf. i denne retning dom af 23.1.2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, præmis 59).
- 29 Ifølge rammeafgørelsens artikel 8, stk. 1, litra f), skal den europæiske arrestordre navnlig indeholde oplysninger om den idømte straf, hvis der er tale om en endelig dom, eller den strafferamme, der er fastsat for den pågældende lovovertrædelse i loven i den udstedende medlemsstat, idet sådanne oplysninger skal angives »i overensstemmelse med formularen i bilaget« til nævnte rammeafgørelse, således at denne formular skal tages i betragtning ved fortolkningen af denne bestemmelse (dom af 1.6.2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, præmis 44).
- 30 I denne henseende er det i formularens afsnit c) fastsat, at de oplysninger, som den udstedende judicielle myndighed skal angive vedrørende straffens varighed under afsnittets punkt 1, vedrører »[m]aksimal varighed af den frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning, der kan idømmes for lovovertrædelsen eller lovovertrædelserne«, og under dette afsnits punkt 2 »[varigheden] af den faktisk idømte frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltning«.
- 31 Det fremgår således af selve den ordlyd af nævnte formulars afsnit c) – og navnlig af udtrykket »idømmes/idømt« – der er anvendt til at beskrive den straf, med hensyn til hvilken der skal angives oplysninger, at denne straf er den straf, der, alt efter omstændighederne, kan idømmes eller konkret er blevet idømt i afgørelsen om domfældelse, og dermed er den straf, der følger af den affattelse af den udstedende medlemsstats lovgivning, der finder anvendelse på de pågældende faktiske omstændigheder.
- 32 Som generaladvokaten har anført i punkt 58 og 59 i forslaget til afgørelse, vedrører de oplysninger, der skal være indeholdt i formularen i bilaget til rammeafgørelse 2002/584, desuden de konkrete elementer vedrørende den sag, hvorunder den europæiske arrestordre er blevet udstedt, således som det nærmere bestemt fremgår af nævnte formulars afsnit e), hvorefter den udstedende judicielle myndighed skal præcisere de omstændigheder, under hvilke lovovertrædelsen er begået.
- 33 Under disse omstændigheder kan den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke ved efterprøvelsen af, om den straffegrænse, der er fastsat i artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584, er overholdt, tage hensyn til en affattelse af den udstedende medlemsstats lovgivning, der er forskellig fra den affattelse, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, der har givet anledning til den sag, hvorunder den europæiske arrestordre er blevet udstedt.
- 34 For det andet bekræftes denne fortolkning af artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 af denne rammeafgørelses formål.
- 35 Som det fremgår af femte betragtning til nævnte rammeafgørelse, har den således med indførelsen af en ny forenklet og mere effektiv ordning for overgivelse af personer, der er dømt eller mistænkt for at have overtrådt straffelovgivningen, til formål at lette og fremskynde det retlige samarbejde med henblik på at bidrage til at gennemføre Unionens erklærede mål om at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed på grundlag af den høje grad af tillid, der skal være mellem medlemsstaterne (dom af

16.7.2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, præmis 28, af 5.4.2016, Aranyosi og Căldăraru, C-404/15 og C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, præmis 76, og af 25.1.2017, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, præmis 31).

- 36 Hvis den lovgivning i den udstedende medlemsstat, som den udstedende judicielle myndighed i overensstemmelse med formularen i bilaget til rammeafgørelse 2002/584 skulle angive, og som den fuldbyrdende judicielle myndighed skulle tage i betragtning med henblik på at efterprøve, om en europæisk arrestordre skal fuldbyrdes i henhold til rammeafgørelsens artikel 2, stk. 2, uden kontrol af dobbelt strafbarhed, ikke var den lovgivning, som finder anvendelse på de faktiske omstændigheder, der har givet anledning til den sag, hvorunder den europæiske arrestordre er blevet udstedt, ville det kunne vise sig vanskeligt for den fuldbyrdende judicielle myndighed at identificere, hvilken affattelse af denne lovgivning der er relevant, såfremt nævnte lovgivning er blevet ændret i tiden mellem de faktiske omstændigheder og det tidspunkt, hvor den fuldbyrdende judicielle myndighed skal træffe afgørelse om fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre.
- 37 Den fuldbyrdende judicielle myndighed skal derfor inden for rammerne af anvendelsen af artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 kunne basere sig på de oplysninger vedrørende varigheden af den straf, der er indeholdt i selve den europæiske arrestordre, i overensstemmelse med formularen i bilaget til denne rammeafgørelse. Eftersom en europæisk arrestordre i overensstemmelse med nævnte rammeafgørelsens artikel 17, stk. 1, skal behandles og fuldbyrdes som hastesag, skal den undersøgelse af lovgivningen i den udstedende medlemsstat, som den fuldbyrdende judicielle myndighed skal foretage inden for rammerne af nævnte artikel 2, stk. 2, nemlig nødvendigvis være hurtig og skal følgelig foretages på grundlag af de oplysninger, der er til rådighed i selve den europæiske arrestordre. Et krav om, at denne myndighed med henblik på fuldbyrdelsen af denne arrestordre skal efterprøve, om den lovgivning i den udstedende medlemsstat, der finder anvendelse på de omhandlede faktiske omstændigheder, er blevet ændret efter tidspunktet for disse faktiske omstændigheder, ville være i strid med formålet med rammeafgørelse 2002/584, således som dette er beskrevet i nærværende doms præmis 35.
- 38 En anden fortolkning ville derudover være en kilde til unøjagtigheder, henset til de vanskeligheder, som ville kunne opstå for den fuldbyrdende judicielle myndighed med hensyn til at identificere de forskellige affattelser af denne lovgivning, der eventuelt kunne være relevante, og ville følgelig være i strid med retssikkerhedsprincippet. Såfremt fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre var afhængig af den lov, der finder anvendelse på tidspunktet for udstedelsen heraf, ville dette desuden stride imod kravene om forudsigelighed, der følger af selve retssikkerhedsprincippet.
- 39 Artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 kan i øvrigt ikke fortolkes således, at den gør det muligt for en udstedende medlemsstat at lade personer, som på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, der udgør lovovertrædelsen, ville have haft ret til en kontrol af dobbelt strafbarhed, falde ind under denne bestemmelses anvendelsesområde gennem en ændring af strafferammen i medlemsstatens lovgivning.
- 40 Hvad endvidere angår det synspunkt, som den belgiske og den spanske regering har fremført, hvorefter den fuldbyrdende judicielle myndigheds pligt til i forbindelse med artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 at tage hensyn til den affattelse af den udstedende medlemsstats lovgivning, der var gældende på tidspunktet for udstedelsen af den europæiske arrestordre, i det foreliggende tilfælde bidrager til at opfylde formålet om at lette overgivelsen af den pågældende person, eftersom betingelsen om kontrol af dobbelt strafbarhed, henset til denne affattelse, ikke længere finder anvendelse, bemærkes, at den fortolkning, der skal anlægges af denne bestemmelse, ikke kan afhænge af de specifikke faktiske omstændigheder i en bestemt sag.
- 41 Endelig bemærkes, at på det af rammeafgørelse 2002/584 regulerede område er princippet om gensidig anerkendelse, der udgør »hjørnestenen« i det retlige samarbejde i straffesager, således som det bl.a. fremgår af sjette betragtning til rammeafgørelsen, således udmøntet i rammeafgørelsens artikel 1,

stk. 2, i henhold til hvilken medlemsstaterne principielt har pligt til at fuldbyrde en europæisk arrestordre. Det følger heraf, at den fuldbyrdende judicielle myndighed kun kan nægte at fuldbyrde en sådan arrestordre af de – udtømmende opregnede – obligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse, som er fastsat i artikel 3 i rammeafgørelse 2002/584, eller de fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse, som er fastsat i denne rammeafgørelses artikel 4 og 4a. Den europæiske arrestordres fuldbyrdelse kan desuden kun underlægges de betingelser, der er udtømmende fastsat i rammeafgørelsens artikel 5 (jf. i denne retning dom af 12.12.2019, Openbaar Ministerie (Procureur du Roi de Bruxelles), C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079, præmis 23 og 24 og den deri nævnte retspraksis).

- 42 Den omstændighed, at den omhandlede lovovertrædelse ikke kan give anledning til overgivelse uden kontrol af dobbelt strafbarhed i henhold til artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584, betyder imidlertid ikke, at fuldbyrdelsen af den europæiske arrestordre skal afslås. Det påhviler nemlig den fuldbyrdende judicielle myndighed at efterprøve det i denne rammeafgørelses artikel 2, stk. 4, fastsatte kriterium om dobbelt strafbarhed i forhold til denne lovovertrædelse.
- 43 Henset til det ovenstående skal de præjudicielle spørgsmål besvares med, at artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed med henblik på at efterprøve, om den lovovertrædelse som defineret i den udstedende medlemsstats lovgivning, for hvilken der er blevet udstedt en europæisk arrestordre, i den udstedende medlemsstat straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år, skal tage hensyn til den udstedende medlemsstats lovgivning i den affattelse, der fandt anvendelse på de faktiske omstændigheder, der har givet anledning til den sag, hvorunder denne europæiske arrestordre er blevet udstedt.

Sagsomkostninger

- 44 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

Artikel 2, stk. 2, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne skal fortolkes således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed med henblik på at efterprøve, om den lovovertrædelse som defineret i den udstedende medlemsstats lovgivning, for hvilken der er blevet udstedt en europæisk arrestordre, i den udstedende medlemsstat straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tre år, skal tage hensyn til den udstedende medlemsstats lovgivning i den affattelse, der fandt anvendelse på de faktiske omstændigheder, der har givet anledning til den sag, hvorunder denne europæiske arrestordre er blevet udstedt.

Underskrifter